

Fundació Drissa

Text > **MAX MARCÓ I RIERA**, president del Consell d'Administració de l'IAS del 1997 al 2005 i president de la Fundació Drissa

Fins ben entrats els anys noranta, l'atenció de la salut mental era l'assignatura pendent de la sanitat pública catalana. Les últimes reformes importants a l'Hospital Psiquiàtric de Salt eren de l'època de la República. D'ençà de l'adveniment de la democràcia, un nou equip assistencial començava a canviar els hàbits del que havia estat la manera de gestionar històricament la institució.

En el moment en què vaig assumir la presidència de l'IAS, l'any 1997, s'estudiava el trasllat de l'Hospital de Santa Caterina a Salt per, juntament amb el psiquiàtric, compondre un parc hospitalari. Això ens donava l'oportunitat d'integrar la salut mental com una branca més dins les especialitats d'un hospital general i de fer desaparèixer el psiquiàtric com a tal, amb l'aspecte pejoratiu que podia tenir de cara a la societat.

Estàvem plenament convençuts que el tractament de les malalties mentals havia de respectar totes les dimensions de la persona i per això era primordial tenir en compte uns eixos bàsics com són: tractament sanitari, tutoria, treball i habitatge.

Com he dit abans, els nous equips assistencials ja estaven introduint unes

>> *Treballadors de la Fundació Drissa durant la jornada laboral al servei de rentaplats, al Parc Hospitalari Martí i Julià. Font: ARXIU DE LA FUNDACIÓ DRISSA (LLUÍS SERRAT).*



noves maneres i punts de vista sobre el tractament dels pacients d'acord amb els estàndards del moment. I, d'altra banda, la construcció del parc hospitalari modernitzaria les instal·lacions residencials d'una manera important.

Pel que respecta a la tutoria, aquesta estava delegada per la judicatura a l'IAS, amb el contrasentit que representava que la mateixa institució assistencial fos alhora tutora del pacient. Era necessari crear una institució independent que gestionés el patrimoni dels pacients i vetllés perquè tinguessin les seves necessitats cobertes.

Es va contactar amb la fundació Gerió, que en aquells moments, i amb certes dificultats, es dedicava a tutelar persones d'edat avançada. També es va contactar amb l'Associació de Familiars de Malalts Mentals de Catalunya. En aquest context i amb l'aspiració de fer una renovació total del model de tutoria de pacients que fins aquell moment gestionava l'IAS, va néixer la Fundació Tutelar de les Comarques Gironines, que ha esdevingut un referent en el sector per la qualitat dels serveis professionals prestats a les persones assistides.

És coneguda la importància que per al tractament de la malaltia mental té el fet que el malalt pugui treballar, no tan sols com a ajut econòmic, sinó també com a element terapèutic, per l'autoestima que genera el fet de sentir-se útil.

Vàrem veure que de les institucions que existien a Girona no n'hi havia cap que es dediqués específicament als malalts mentals.

Era necessari crear una institució independent que gestionés el patrimoni dels pacients i vetllés perquè tinguessin les seves necessitats cobertes



>> *Brigada de jardineria de la Fundació Drissa treballant als jardins del Parc Hospitalari Martí i Julià. Font: ARXIU DE LA FUNDACIÓ DRISSA (LLUÍS SERRAT).*

Arribats en aquest punt, juntament amb el Sr. Joan Bosch i amb l'assessorament del Sr. Cristóbal Colón (artífex de la cooperativa La Fageda), vàrem decidir crear la fundació sense ànim de lucre Drissa. Aquesta, gràcies als excel·lents professionals que hi treballen, és avui, al cap de vint anys de la seva fundació, una realitat que compleix amb els objectius que ens havíem marcat en els seus inicis: inserció a l'empresa ordinària, centre especial de treball, formació, suport a l'autonomia personal amb recursos d'habitatge i acompanyament i presència directa al Gironès, la Selva i l'Alt Empordà amb serveis prelaborals.

Per tot plegat, i després d'aquest temps, és satisfactori veure com ha evolucionat tot el projecte cap a un tractament integral de la salut mental que s'ha convertit en referent per a molts professionals.

És evident que hi ha encara moltes coses a millorar, i els problemes de finançament no hi ajuden, però els projectes i la il·lusió de tota la gent que hi treballa faran que tirem endavant i que cada vegada ens acostem més al nostre gran objectiu: que la gent que pateix una malaltia mental pugui estar plenament i satisfactòriament integrada en la societat.